

την ψευτιά ξυπνάει, λόγια δε βρίσκει να παινέσει τον ήρωά της.

Είναι ριζωμένη αυτή η ψώρα μέσα στη ρωμαϊκή ψυχή, και τόσο βαθειά ριζωμένη, που σ'α να θάρρως πως θα χαμογελάσουνε μερικοί μ'αυτά μου τ'α λόγια. Καταπτάει σ'α να λές ενός κλέφτη που έχει πρόχειρο θησαυρό γι'α να κλέψη χωρίς φόβο τιμωρία, πώς είναι πιο τίμιο και πιο σωστό να δουλεύει παρά να κλέβη. Τό πολύ θα σου κάμνη το μετανιωμένο, και θα σου πή ναι, από πίσω σου όμως θα σε φασελώσει γι'α την κουταμάρα σου.

Έτσι τώρα, αν έλεγες και του 'Αβγερινού πως βαρύτερο χτύπημα θα κατάρφανε του «Νουβλ» αν του γράφει κανένα ξυπνά και γερό χόρη, παρά στέλνόντάς του ένα ποίημά του και λέγοντας πως είναι Γιαπωνέζικο, —κι όχι μόνο βαρύτερο, παρά και πιο αντρίκιο, και πιο τίμιο χτύπημα, —κι 'Αβγερινός και Πούλις θα ξαναρχίζαν τ'α γέλοια και θα μάς κορόιδευαν.

Σημάδια παρακμής, και μήτε παρακμής, αφού δεν ακμάσαμε ακόμα· αλλά σημάδια βερβαρισμού. Κάμποσες τέτοιες ψευτονοστιμιές θ'απαντήσης σε βιβλία ταξιδιωτών που περιηγηθήκανε σε μισοπολιτισμένα μέρη.

Καλά θα κάμνη ο κ. Χατζιδάκις, που τρέμει μήν τύχη και μάς μάθουνε τι φρούτα είμαστε στην Ευρώπη, να διδάξει τους φίλους του, από τον κ. Μιστριώτη και κάτω να μη λένε ψέματα. Μιά και μισήση τ'η ψευτιά ο Ρωμαίος, πολιτίστηκε, και φόβο δεν έχει μήτε από Έβρωπίους μήτε από τους άγγέλους ακόμα.

Δικός σου
Α. Ε.

ΝΟΒΑΛΙΣ

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

IV

Τώρα ξέρω πότε θύναι η τελευταία αύγή: όταν το φως δεν θα διώχνη πλεία τη νύχτα και την άγλη, όταν ο ύπνος θάβει αιώνιος και μόνο ένα ανεξάντλητο δναιρο. Ουράνια κούραση αισθάνομαι στον έαυτό μου. Μακρύς και κουραστικός ήταν ο δρόμος στον άγιο τάφο, ο σταυρός μ'εδάρυνε. Τό κρυσταλένιο κύμα, που ακατάληπτο σε κοινές αι-

σθηδες, βγαίνει στο λούσο το κόρφο, που στα πλάδια του η γήνη πλημμύρα σπάει, όποιος το δοκίμασε, όποιος άπάνω στάθηκε στο βουνό των συνόρων του κόσμου και κύτταξε πέρα στην νέα χώρα στη κατοικία της νύχτας: αλήθεια αυτός δε γυρίζει πίσω στο κόσμο την ταραχή, στη χώρα που κατοικεί το φως μ'αίώνια άννυσχία.

Άπάνω χτίζει καλύδες —καλύδες της ειρήνης, λαχταράει κι'αγαπ'α κυττάζει πέρα, δεσ'α που να τον τραβήξη κάτω η πλειό καλοδεχουμένη απ' όλες τες ώρες στα νερά της βρύσης. Τό γήινό πλέει άπάνω και τό γυρίζουν πίσω οι καταγίδες μ'α, τι με τό γκιούξιμο της αγάπης έγινε άγιο, λυωμένο τρέχει μέσα σε κρυφούς δρόμους στον άλλο κόσμο όπου, σαν μυρωδιά ανακατώνεται μ'αγάπες που ξύπνησαν. Ακόμα ξυπνάς, χαρούμενο φως τον κουρασμένο γι'α να δουλέψη, φως μέσα μου χαρούμενο ζωή: αλλά δεν με ξεμακρύνεις απ' την ένθυμση χορταριασμένου τάφου. Με προθυμία θέλω να κινήσω τό σαρκικά χέρια μου, όλούθε να κυττάξω γύρω μου, όπου με χρειάζεσαι, να δοξάσω της λάμπης σου δλη την μεγαλή πρέπεια· χωρίς στενοχώρεια να παρακολουθήσω το τεχνικό σου έργο την ώμορφη άρμονία με προθυμία να παρατηρήσω τό βήμα της δυνατότης ώρας σου που φέγγει· να έξιχνιάσω την άναλογία των δυνάμεων και τους κανόνες του θαυμαστού παιγνιδιού που κάνουν άμέτρητοι χώροι και οι χυνοί τους. Μά πιστή στη νύχτα μένει η μυστική καρδιά μου και στη δημιουργική αγάπη της θυγατέρας της. Μπορείς να μου δείξης μια καρδιά αιώνια πιστή; Έχει ο ήλιος σου φιλικά μάτια, να μ'αναγνωρίζουν; Πάνουν τ'αστερία σου τό χέρι μου που πιθυμάει; Μου δίνουν πίσω τό τρυφερό σφίξιμο και τό χαϊδευτικό του λόγος; Τά στίλβεις με χρώμα και λεπτό γύρο, η αυτή έδωκε στο στολισμό σου σημασία άνωτερη και αγαπνότερη; Ποιά ευχαρίστηση ποιά άπόλαυση δίνει η ζωή σου που να ζυγιάζει ίσια με το θάνατο τό γντέματα; Όλα δ-σα μάς ένθουσιάζουν δεν έχουν τό χρώμα της νύχτας; Σε φέρνει σ'α μπτέρα και σ'αυτή χρωστας δλη σου τη μεγαλοπρέπεια. Θα χανώσωνα μόνη σου, θα σκορπιζόσωνα στον άτέλειωτο χώρο, αν αυτή δεν σε κρατούσε δεν σε δέσμευε γι'α να ζετανώσωνα και να γεννούσες τον κόσμο. Αλήθεια ήμουνα πρωτίτερ' από σένα, η μπτέρα μ'εστειλε με τ'αδέρφια μου, να κατοικήσω στην κόσμο σου, να τό αγιάσω με αγάπη γι'α να γίνη μνημείο που να τον θαυμάζουν αιώνια· να τον φυτέψω μ'αμάραντα λουλούδια. Ακόμα δεν ώριμάσανε, αυτές η ουράνιες ιδέες· ακόμα είναι όλγια απ' τα ίχνη της αποκάλυψης μας. Μιά φορά θα δείξη τό ωρολόγι σου τό τέλος του γρόνου όταν γίνης σαν έμας και γιομάτη λαχτάρα και φλόγα λυώσης και πεθάνης. Μέσα μου νοιώθω τό τέλος της ένασχόλησής σου ουράνια έλευθερία, γυρισμέ εύτυχ'η. Μ'αγρία λύπη άναγνωρίζω την απομάκρυνσή σου απ'την πατρίδα μας την άντίστασή σου στον παλιό, λαμπρό ουρανό. Η λύσσα

σου κι'ο θόρυβός σου μάταια. Ακαυτός στέκεται ο σταυρός σημαία νίκης του γένους μας.

Έκει πέρα πηγαίνω
Και κάθε πόνος·μιά φορά
Της άδονής αίτία θα γίνη.
Λίγο καιρόν άκόμη
Έλεύθερος είμαι
Και μεθυσμένος κοιτόμαι
Στην άγκαλιά της αγάπης.
Μέσα μου άτέλειωτη ζωή
Δυνατά κυματίζει.
Κυττάζω από πάνω
Κάτω σ'εσένα
Σ'έκείνο τό λούσο
Η λάμψη σου δόνηει.
Τό δροσιστικό στεφάνι
Μιά σκιά φέρνει. Δυνατά
Σφίξε με αγαπνημένη
Γι'α να μπορέσω να ξυπνήσω
Και ν'αγαπήσω. Αισθάνομαι
του θάνατου πλημμύρα,
Που ξανανοίδνει. Βάλαμο,
Αιθέρας γίνεται τό αίμά μου.
Ζώ την ήμερα γιομάτος
Πίστη και θάρρος· τις νύχτες
Πεθαίνω σ'αγία ζέση.

ΝΥΧΤΟΠΟΥΛΙ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οι Κινέζοι κάνουν πολλά πράματα άνάποδα. Ό μπουσουλός τους κοιτάζει νότια, κι'όχι βορινά. Οι άντρες φορούνε μισοφόρια, οι γυναίκες βρακιά. Οι ράφτες είναι άντρες, γαμάληδες οι γυναίκες. Τά βιβλία τους διαβάζονται πίσωθε, και κάθε σημείωσή τους βρίσκεται άπό πένου κι'όχι άπό κάτω. Φορούν άπτρα γι'α πένθος, κι'οι παρανύφες τους μάθρα, που κι'άντις κορίτσα είναι γερόντισες. Τό παράνομά τους έρχεται πρώτο, τ'ονομά τους κατόπι. Άρρίζουν τό φαί με παρικά, και τελειώνουν με σούπα και ψάρι. Τη γλώσσα που μιλούνε δεν τη γράφουν, και τη γλώσσα που γράφουνε δεν τη μιλούνε. Ός προς τό τελευταίο όμως δεν είναι μοναδικοί. Τό ίδιο κάνει κι'ο Χατζιδάκις.

— Άφροδίτη, δε σου είπα να μην πής κανένος πως είμαστε νιόπαντροι; Όλοι οι γειτόνοι μάς κοιτάζουν. Πρέπει κάτι να είπες.

— Όχι, όχι, κυρά, είπα η Άφροδίτη και στουροκοπήθηκε. Έγώ να μιλήσω! Ηθε τις προάλλες η κυρά Γιάνναινα να με ψαρέψη, μά έννοια σου, κυρά, εγώ ξέρω... της είπα πως δεν είσαστε καθόλου παντρεμένοι. Αμέ τέ νόμιζε!

— Ίφιγένισ, ποιός είναι πάλι αυτός ο πυροσβέστης; Δέ μου είπες πως έχεις ένα ξιδερσο μοναχά;

— Ναι, κυρά, έναν έχω στις πυροσβέστες. Του λόγου του, λαχτάρα του, είναι στην έφεδρεία.

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΛΟΙ

JUDAS ERRANT

Ο ΠΑΤΕΡ ΗΛΙΑΣ

Ό συμμαθητής μου 'Ηλίας· Διαβολάκος ήτανε δόκιμος μοναχός, μιτοκαλόγερος, δηλαδή, πούχ'ε ακόμα καιρό να πετάξει τ'α ράσα του, αν ήθελε. Μικρούλη όρρανό τον πήρε σ'τό μοναστήρι ένας θεός του ήγούμενος και το έμαθε τ'α πρώτα γράμματα ως που έγινε δεκάξη χρονών... γομάρι! Σ'τ'αλήθεια γομάρι. Έτρωγε στο δέκα μαζί και με μια κλωτσιά μπορούσε να γκρεμίση καστρόπορτα. Από δέκα χρονών άρχισε να ψηλόνη να ψηλόνη, ως που σε τέσσερα χρόνια έγινε ένας λελεκας ίσα μ'έκει πάνω, αληθινός κατέβα να φάμε! Τ'α γράμματα τ'α στίβαζε σ'τό τσουβάλι. Ό καψέρος ο ήγούμενος τάβλεπε τ'α μουντάρικα και καιγότανε η καρδιά του, αλλά, σαν έξυπνος άνθρωπος, γι'αυτό ίσα ίσα έβαλε σ'τό

νού του να κάμνη με τό ζόρι τον άνεψιό κλόγερο. Που άλλου θάβρισκε τόσο χουζούρι ένας τέτοιος τεμπέλης και που άλλου τόσο πλούσιο κελλάρι ένας τέτοιος λαίμαργος; Σαν πέθανε ο ήγούμενος από 'να χρονικό πάθος, που τον τυραννούσε, άρρεσε την περιουσία του σ'τό μοναστήρι με την ύποχρέωση να σπουδάση καλά τον άνεψιό του, αν ήθελε να μείνη καλόγερος και δεν ζητούσε πράματα του κεφαλιού του· ποιος ξέρει μην τον φανταζότανε καμμιά φορά ο δόλιος διορθωμένο, γραμματισμένο, θεολόγο τρανό, που θα τιμούσε μια μέρα τό μοναστήρι που τον σπούδασε.

Σαν πέρασε ο Λίας τό 'Ελληνικό, με χίλια βάσανα, πάντα τελευταίος σ'την τάξη του, τον διαβάσανε οι καλόγεροι, τον κάνανε δόκιμο, γιατί είχε πιά την πρεπούμενη ήλικία, και τον έστειλαν κατ'α τη διαθήκη του θεού του, σ'την 'Αθήνα, να σπουδάση σ'ένα γυμνάσιο. Ήτανε τότες δέκα όχτώ η δεκαένεα χρονών, μά φαινότανε πάνω από είκοσι πέντε. Πρώτη δουλειά που σκέφτηκε ο Λίας να κάνει σαν πάτησε σ'τό Γυμνάσιο, ήτανε... να ξετρίψη σ'τη γυμναστική. Α! όλα κι'όλα μ'αυτή κανείς δεν του παραδγαίνει! Έπρεπε να τον βλέπατε να στριφογυρνά σ'τα ξύλα κείνα, σαν τ'η σκούρα, να κάνει τούμπαις, να τεντώνεται, να σκατάρη, σαν καραγκιόζης, και ν'ανεμίζουε γύρω τ'α ράσα του

σαν φτέρουγες του Βελζεβούλη, και ν'ανεμίζουε ξεπλεγμένα τ'α γριόμαλλά του, πούσαν, θάρρεις, άφημένα επίτηδες, γι'α να κρεμαστή καμμιά φορά σαν τον μακαρίτη τον 'Αδισαλώμ! Νοιώθετε πως καλύτερο γλέντι δεν ήβελαν τ'α τρελλόπαιδα του σχολείου· κάθε φορά που είχανε αυτό τό μάθημα γένωνανε τέτοιο πατιρντί τρικούβεργο, π'αναγκάστηκε ο Γυμνασιάρχης να έμποδίση την Πάτερ 'Ηλία να γυμνάζεται έστώντας με τό να μπορέη ιερωμένος άνθρωπος να βρ'η τον παράδεισο και χωρίς να κά'η τούμπαις! Έτσι στερήθηκε ο καψέρος την καλύτερη διασκέδασή του και αναγκάστηκε να βρ'η άλλους τρόπους καλοπερασάς σ'τό σχολείο του. Φαίνεται πως πολύ θ'αγαπούσε τη μουσική, γιατί με σπασμένας μύταις των πεννών, σ'τα θρανία καρφωμένας, κατάρθωνε να βγάξη κατ'α μουσικαίς φωναίς, π'αληθινήν τρέλλα στους δασκάλους φέρνανε! Άλλοτες πάλι γι'α να δείξη, φαίνεται, πως είχε μπ'η σ'τό νόημα της 'Αποκαλύψης, άφινε στην παραδοση να πετούν σ'τον άέρα κατ'α έξωτικά, που σ'έκαναν να τρομαξής, τί θαρρείτε; μ'υγες, μ'ένα κομμάτι τοιγαρόχαρτο, στριμμένο σ'την άκρη και κάπου πίσω τους χωμένο! Μιά μέρα, που τον έβγαλε ο μαθηματικός σ'τό μάθημα της γεωμετρίας, είπε καλά καλά τό θεώρημα κι'όστερα στάθηκε μπρος στον πίνακα συλ-

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

ΕΓΓΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Το δ. την «Ελλάδα» Δρ. 10.—Για το «Εξωτερικό» Δρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο—λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στά κδόκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλματρείο) Σταθμού υπογείου Σιδηροδρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαββαί (Πλατεία Στεφανάρα, Έξαρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Εστίας» Γ. Κολάγου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΘΑΥΜΑΖΟΥΜΕ

και μεις τον λόγιο νέο κ. Λουκόπουλο, που έπρεπε να γίνει λουστρός παρά να βγάλει, διά Πανθεστικῶν ἐράνων, περιοδικὸν σὰν τὸν κ. Ξενόκητη ἢ νὰ βγάλει τὸν πατριωτικὸν κόρακα σὰν τὸν κ. Ἀνοητόπουλο τὸν Ἀθηναῖο. Τὸ κατορθωμά του εἶναι ἡρωϊκώτατο, χωρὶς νὰ πάψη γι' αὐτὸ νὰ εἶναι καὶ λίγο θεατρικόν, ἀφοῦ πῆρε τὴν βούρσα στὰ χέρια του, ὅχι γιὰ νὰ βγάλει τὸ ψωμί του, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσῃ ὕλη στοὺς χρονογράφους τῶν ἐφημερίδων, νὰ δεχτῇ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἀπὸ τὰ Φιλιατρά, νὰ δημοσιεύῃ περιπαθῆ μινύρε στὶς ἐφημερίδες καὶ νὰ γίνῃ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μιὰ κι' αὐτὸς μεγάλη τῆς Ἀθήνας πληγή.

Ὅτε τὴν «Φιδερίνη» του ἐδιαδάσαμε, οὔτε πήγαμε νὰ μᾶς λουστράρῃ τὰ παπούτσια, γιὰ

λογισμένους κι' ἀμύλητος, σὺν νῆθελε νὰ συμμαζέψῃ τὸ μυκλὸ του· ἀπὸ τοῦπε ὁ καθηγητὴς νὰ γράψῃ τὸ σχῆμα καὶ νὰ προχωρήσῃ σ' τὸ μάθημα, πῆρε τὴν ἀπόρρητη, ἀρπάξῃ ζωρὰ τὸ τεμπέσιρι καὶ σ' τὴ στιγμή σου σάκρωσε σ' τὸν πίννα... ἔκκ' κοκκοράει! «Ὅλα τὰ παιδιὰ... σὰν τὰ κοκκορία καλῆτανε, κι' ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὴ φούρκα του κόντεψε νὰ πᾶρῃ ἀποπληξία. Τὴν ἴδιαν τὴ στιγμήν ὁ γυμνασιάρχης φώναξε τὸν Ἡλία καὶ τοῦπε νὰ μὴν πατήσῃ ἕνα μῆν' σ' τὸ σχολεῖο, μήπως ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τοῦ ἀγέρα τὸν φέρῃ σ' τὰ σύγκαλά του. Ἡ ἀνάπαψη αὐτὴ θαρρῶ πῶς πολὺ ὠφέλησε τὸ φίλο μου, γιὰτὶ φιλοτιμήθηκε νὰ φανῇ ξυπνότερος ἀπ' ὅτι ἦτανε, κινουρία πειραχτήρια βρίσκοντας γιὰ τοὺς δασκάλους...

Ὁ Πατέρ' Ἡλίας τις πλειότερας φορὰς ἔτρωγε στὴν κάμαρά του. Εἶχε μιὰ φουρού καὶ ὅλα τὰ χρειζόμενα γιὰ νὰ μαγειρεύῃ, κουβαλοῦσε δὲ τοῦ πουλιού τὸ γάλα πὸ τὸ μοναστήρι, τυρὶ περίφημο, βούτυρο, λουκάνικα, ὀσπρία, ὅ,τι καλλίτερο μπορούσε. Ἔτσι ἄμα δὲν ἔτρεχε σὲ κακοκεφαλαιὲς, φρόντιζε σ' τὴν κάμερά γιὰ τὴν παραδαρμένη του· ποῦ καὶρός νὰ κάτῃ σ' τὸ σκαμνὶ του γιὰ μελέτη! Τώρα θρῆστε πῶς ἔκανε τὸ μάγειρα γιὰ οικονομία; Ἄ μπᾶ! ὅ,τι τοῦ περισσεύει ἀπὸ τὸ ἐξῆδο τῆς τροφῆς, τὸ ξώδεσε σ' τὰ γλέντια του καὶ σ' τὰ ξενύχτια. Τὰ κακόμοιρα τὰ

νὰ μπορούμε νὰ κρίνουμε τὴν φιλολογικὴ καὶ λουστρική ἰδιοφυΐα του. Διαβάζουμε ὅμως δυστυχῶς τις ἐφημερίδες καὶ—δὲν σὰς τὸ κρύβουμε—πᾶμε νὰ πιστέψουμε ἀπὸ ὅσα διαβάζουμε πῶς ἂν πῆρε ὁ ρηξικέλευθος νέος—τὸν εἶπαν δὲ κι' αὐτὸν ρηξικέλευθο, κ' ἔννοια σας—τὴ βούρσα στὰ χέρια, δὲν τὴν πῆρε γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, γιὰ νὰ ποδείξῃ στὸν κόσμον πῶς τσαλαπατάει τίς κοινωνικὲς συνθήκες, ἀλλὰ γιὰ νὰ κἀνῃ θόρυβο, νὰ ρεκλαμαριστῇ, γιὰ νὰ παριστήσῃ ἐκεῖ στὸ ὑπαιθρο ὁ ἴδιος τὸ πιὸ καλὺτερον σκηνικόν του ἔργον, τὴν Θορυβίνην ποῦ τάρχιζε γιὰ δρᾶμα καὶ βγήκε πᾶνάθεμά το στὸ τέλος καμφοδία παραπολὺ ἄνοστη.

Μὴ τὰ παρεξηγήσῃ τὰ λογια μας αὐτά. Νὰ νὰ διαβάσῃ, νὰ τὰ νοιώσῃ καὶ καλὸ θὰ τοῦ κἀνουν. Θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ δουλέψῃ σοβαρώτερα στὸ μέλλον, ἢ μὲ τὴν πέννα ἢ μὲ τὴν βούρσα. Νέος εἶναι καὶ νέος ποῦ μπορεῖ πολλὰ νὰ κατορθώσῃ—τὰ ποδείξε. Νάρχινῃσῃ λοιπὸν ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς νὰ δουλεύῃ σεμνότερα καὶ ἡττωτέρω. Νὰ μὴν ἀκούγεται ἡ βούρσα του τόσο, νὰ μὴ κουβενατίζῃ μὲ τοὺς δημοσιογράφους, νὰ μὴ φαπλαττίζῃ στοὺς «Καιροῦς» πῶς «ἔρχεται ὁ διὰ τῆς φαντασίας ἀγωνιζόμενος πρὸς συλλογὴν πάσης ἰδέας καθιστώσης, λόγῳ τῆς δράσεώς της ζηλοτύπον ἕνα ζεῖδωρον ἥλιον νὰ ἐμολογήσῃ...» τάνομελόγητα.

Αὐτὰ νὰ κἀνῃ καὶ θὰ μᾶς θυμηθῇ. Καὶ πρὸ πάντων νὰ καρφώτῃ γερά τὰ πόδια του στὴ γῆ γιὰ νὰ μὴ κἀνῃ τὸ φοβερό ἐκεῖνο βῆμα ποῦ χωρίζει τὸ σοβαρὸ ἀπὸ τὸ γελοῖον.

ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

τῆς φορολογίας τοῦ δημοσιογραφικοῦ χαρτιοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξεφύτρωσε καὶ τὸ περίφημον συνδικάτον τῶν διευθυντῶν τῶν ἐφημερίδων, μονάχα ἡ «Εστία» καὶ τὸ «Σκρίπ» ἐκράτησαν τὴ θέσιν ποῦ πρέπει νὰ κρατᾷ ἡ δημοσιογραφία πάντοτε, ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιβάλλεται στὴν κοινὴ γνώμην μὲ κάποια ἀξιοπρέπεια καὶ μὲ κάποια, πῶς νὰ τὸ ποῦμε, ἀνθρωπιά.

Ὁ Ἀρκούδας τοῦ «Ἐμπρός» τόσο παραξενεύτηκε μὲ τὴ στάση αὐτὴ, ὥστε ἀποκάλεσε Κικιντζήδες—ὁ ὁμορφάνθρωπος! τοὺς διευθυντὰς τῶν δύο ἐφημερίδων, μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ δὲν ἔλαβαν μέρος κι' αὐτοὶ στὸν γραβαρῆτικο χορὸ καὶ δὲν ἀπλώσαν τὰ χέρια τοὺς στοὺς βουλευτὰς νὰ ποῦν :

— Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, νὰ συχωρεθοῦν τὰ πειθαυμένα σας, μὴ μᾶς βάλετε φόρο στὸ χαρτί!

ῥάσας του εἶχαν βρῇ τὸν μπελᾶ τους. Πότε τὰ φοροῦσε, ξεσκισμένα, ζαρωμένα, κουτσομπαλωμένα, γεμάτα πάντα σκόνη καὶ λεκέδες· πότε τὰ πετοῦσε μὲ καταφρόνια σὲ μιὰν ἀκροὴ καὶ φοροῦσε τὰ κουτσαδάκια κοσμικὰ του, κρύβοντας σὲ μιὰν ῥεμπούλικα τὰ μακρυὰ του τὰ μαλλιά, ποῦ εἰδειχναν πῶς εἶχε λίγη γνώσι. Τότε χωρὶς ἄλλο ἐτοιμαζότανε γιὰ κἀνένα πανηγύρι· ἢ σὲ κανένα κρησπουλεῖο θάκανε μ' ἄλλους ἀρκαντάσηδες τοῦ κουτρούλη τὸ γάμο, ἢ μὲ καμμιὰ κοκκωνίσσα θὰ τραβᾶσε μὲ τὴν ἀμαξία σ' τὴν Κολοκυθού ἢ σ' τὰ Πατήσια, ὅχι βέβαια γιὰ νὰ τῆς διαβάσῃ τῶν ἀμαρτωλῶν τὴ σωτηρία! Εἶχε βλέπετε, ὁ καυμένος τὴν ἀδυναμία του, λαχταροῦσε, πέθαινε, γιὰ τῆς ἐμμορφῆς κοκκωνίσσας, εἶδνε τὴ μισή του τὴ ζωὴ γιὰ ἕνα δροσερὸ χαμογέλιο, γιὰ ἕνα μαργιόλικον κύταγμα... Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶχε κι' ἄδικο ὁ δύστηνος! Ὅποιος πῇ πῶς αὐτὰ δὲν τ' ἀρέσουνε, ἢ ψεύτης εἶναι ἢ ζαβὸς ἢ... χαρέμι τὸν βάλανε νὰ φυλάγῃ! Μιὰ μέρα εἶχε ψωνίσει ἀπὸ τὴν ἀγορὰ μιὰ τραγίσαν κεφάλαν, ποῦ μπορούσε νὰ τὴν πάρῃς καὶ γιὰ γαϊδουρινή· τὴν τύλιξε καλὰ σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ τὴν ἔχωσε κάτω ἀπ' τὰ ῥάσας του, ἂν καὶ ἦτανε κατακατωμένη καὶ χωρὶς δυσκολία θὰ περνοῦσαν τὸ χαρτὶ τὰ ἀλμάτα. Ἦτανε βράδυ, ἔξ' ἡ ἐξήμισῃ ἢ ὥρα καὶ πολλὸς κόσμος πήγαινε στὸν περ-

Τὸ Συνδικάτον, λέν, ἰδρύθηκε γιὰ νὰ προστατέψῃ τὰ ἠθικὰ καὶ ὕλικα συμφέροντα τοῦ τύπου. Τὸ δεύτερον τὸ πιστεύουμε. Μὰ γιὰ τὸ πρῶτον, τί νὰ σὰς ποῦμε; Ἠθικὰ συμφέροντα δὲν βλέπουμε πούθενά, ὥστε ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν, δὲν εἶναι καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ προστατευθοῦν.

ΠΟΙΟΣ

τὰ θέλει τὰ κόμματα στὴν «Ελλάδα»; Κανείς. Κι' ὅς τόσο ποὺς ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὰ πολεμήσῃ; Πάλι κανείς.

Μέσα στὰ «Ρόδα καὶ Μῆλα» τοῦ Ψυχάρη (Τόμος Β', σελ. 213) βρίσκεται, μαζί μὲ τόσες ἄλλες, κ' ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια. Ἀλλὰ ποὺς προσέχει σ' αὐτά; Ὅλοι φωνάζουμε μέγα ρύχτα γιὰ τὰ κόμματα, δλοὶ γινόμαστε Ἱερεῖες, φωνάζουμε πῶς τὰ πολιτικὰ κόμματα χαντάνωσαν καὶ θ' ἀποβουλιάζουν τὸ ἔθνος κι' ὅμως κανένας μας δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὰ πολεμήσῃ πραγματικὰ καὶ νὰ γίνῃ Ἡρακλῆς, γιὰ τὴν ἐθνικὴ αὐτὴ κοπριά.

Καὶ ὁ λόγος ἀπλούστατος. Τρέφουμε τὰ κόμματα, γιὰτὶ τρεφόμαστε ἀπ' αὐτὰ καὶ—στὴν πρώτη ἀνάγκη στὸ βουλευτὴ μας θὰ τρέξουμε, ποῦ τὸν θέλουμε νᾶναι καὶ Κυβερνητικὸς, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τεκνίωσῃ σύντομα τὴ δουλίτσα μας.

Μήπως ἔχει κανένας ἀντίρρηση γι' αὐτό;

ΛΥΠΗΘΗΚΑΜΕ

κατάκάρδα γιὰ κείνα ποῦ εἶπε τὴν περασμένη Δευτέρα στὸν «Παρνασσὸν» ὁ κ. Γρ. Βερναρδάκης. Ἄν τᾶλεγε ὁ Μιστριώτης ἢ ὁ Ξενόπουλος θὰ γελοῦσαμε. Μὰ ἀπὸ τὸν κ. Βερναρδάκη, ποῦ κ' ἐπιστήμονας πραγματικὲς εἶναι καὶ δυνατόν πολεμήσῃ ἄλλοτε καὶ πολεμᾷ ποῦ καὶ ποῦ ἀκόμα τὸν Κοντισμὸ καὶ τὸν σχολαστικισμό, περιμέναμε ἄλλα λόγια, πὶδ φρόνιμα κι' ἄλλα ἐπιχειρήματα, πὶδ σοβαρά, γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Κρίμα! Κι' ὁ Κουρουπολubiος ἂν ἀνέβαινε στὸ βῆμα τοῦ «Παρνασσοῦ» καὶ μιλοῦσε γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα, δὲν θὰ μιλοῦσε χειρότερα ἀπ' αὐτόν.

Ὁ κ. Βερναρδάκης ἔβρισε τὴ δημοτικὴ γλῶσσα βαυανιστάτα κ' ἔχτισε ἕνα λασπόφυρον στὴν καθαρεύουσα ποῦ τὸν ἐγκρέμισε ἀμέσως μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, ἀφοῦ τὸ μόνον μέρος ποῦ ἀξίζει ἀπ' ὅλη τὴ διάλεξή του ἦτανε δυὸ στίχοι ἀπὸ τὸν «Προμηθεῖα» τοῦ Αἰσχύλου, μεταφρασμένοι ἀπὸ τὸν ἴδιον στὴν δημοτικὴ! Γιὰ τοὺς στίχους τῶν «Περσῶν» ποῦ μᾶς τοὺς παρουσίασε μεταφρασμένους στὴν καθαρεύουσα, δὲ λέμε τίποτε, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἄνδρα. Ἐπειτα τὸ εἶπε κι' ὁ ἴδιος ἀπαγγέλλοντας τὸν θρῆνον τῆς Ἰώης :

πατὸ 'κει κοντὰ στὴν πλατείαν τῆς Ὀμόνοιας βλέπει νὰ περνοῦν δίπλα του δυὸ ὁμορφᾶς κοπέλλαις μ' ἕνα λιμοκοντόρον, πεταχταῖς καὶ λιγυσταῖς, ἱκαναῖς νὰ σκακιδάλισουν καὶ μητροπολίτην, ὅχι τὸ δόλιο τὸν Ἡλία, ποῦ δὲν ἦτανε καλὰ καλὰ οὔτε καλλόγερος! Κύτταξε τὴ μιὰ, κύτταξε τὴν ἄλλη, κώλλησε ἢ κολασμένην του· ματιὰ ἐπάνω τους σὰν τὰ διψασμένα χεῖλια στὸ ποτήρι, κι' ἄρχισε νὰ ταῖς ἀκλουθῇ ἀχώρταγος...

— Βρὲ σὺ δὲν ντρέπεσαι; παππᾶς μωρὲ θὰ γίνῃς ἢ σκουπιδιάρης; Ἀντὶ νὰ χαθῇς! τοῦπε τότε θυμωμένος ὁ λιμοκοντόρος, ποῦ βρῆκε τὴν περίστασιν νὰ δείξῃ τὴν παλλικαριά του σ' τίς συντρόφους.

— Τί νὰ ντραπῶ; Κακὸ ἔκανα ποῦ κύτταξα; Μπᾶς καὶ θὰ βάλῃς τοῦλόγου σου φόρον σ' τὰ μάτια;

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, Δημητράκη, ἄστονε τὸν παληάνθρωπον νὰ κουρεύεται! θέλησε νὰ πῇ ἡ μεγαλειότερη, τραβῶντας τὸν καθαλιέρον ἀπ' τὸ χέρι, μ' αὐτόν, μπρὲ μάτια μου, δὲν πιανώτανε, εἶχε πάρει φόρον καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ μπασιτουριά ἔκανε τὴν πλάτη τοῦ Πατέρ' Ἡλίας νὰ τρίξῃ.

— Νᾶ, μωρὲ Θεομπαίχτη, ὁ φόρος! Ἀρπάξε κι' ἄλλη! Δὲν σ' ἀρκεῖ; ἔχω κι' ἄλλαις!...

(ἀκολουθεῖ)